

Metin Ol Annen Ölmüş

– AliKemal · 21 Nisan 2016

- metin ol, annen ölmüş!...

Dediler,

ne de kolay söylediler!

Oturdum kaldırım kıyısına, ağladım, ağladım...

çocuklar vardı etrafta; kartopu oynuyorlardı,

saygıdan bıraktılar

belki sevgilisi terk etmiştir, dedi biri

bir diğeri, yok, dedi; hakaret etmiştir amiri...

annelerin hiç ölmeyecekleri yaşlardaydılar henüz;

annemin öldüğü hiç birinin aklına gelmedi...

niçin ağlıyorsun abi, diye sordu biri;

yoksa değerli bir eşyanı mı kaybettin?

Annem ölmüş, dedim ona;

insan başka ne kaybedebilir ki, anneden değerli?

Gidin haydi, öpüp koklayın annelerinizi!...

Konuşamadı çocuklar, hepsi gitti...

.

-- metin ol, annen ölmüş!...

Dediler,

ne de kolay söylediler!

Cenazesi hemen kaldırılacakmış,

son bir kez göstermeden,

buna nasıl tahammül ederim ben?

Nasıl koştüğümü bilmeden, koştum, koştum,

yetiştim cenaze götürülmeden...

ev, etten duvar kesilmiş,

duyan gelmiş, duyan gelmiş,

meğer seni ne çok severlermiş...

güya erkekler ağlamaz ya,

babam somurtmuş tüm çirkinliğiyle,

sanki süt dökmüş kedi,

oysa, oysa seni en çok o üzerdi...

zaten, yeter artık, üzme annemi,

dediğim için evden kovmuştu beni...

annem ölmüş,

seviniyor musun baba?...

Sevin, sevin,

hayat sigortaları

ölümlü ruhlar için

ölüm parası veriyorlar!

Annemin ölüm parası senin...

.

Ablam kadınların arasında,

ara sıra ağıt yakıyor...

o da daha yeni bebeğini yitirmişti

yastaydı çoktan,

dediler ki, kuşpalazından;

ama ben eminim,

babasının, zırlıyor diyerek attığı bir tokattan...

Şimdi, süt dolu memeleri acıyla sızlıyor.

Yediği en son dayakta,

elinde ne varsa o da vurmuş adama,

kocaya el kalkmazmış,

kaynanası kovmuş evinden,

çocuğuna şimdi babam bakıyor.

Şeytan diyor, git bin gırtlığına şerefsizin,

ama annem,

ah garip annem,

her seferinde önümü kesmişti de, gidememiştim!

.

Küçük yeğenim nerede ki?

Ortalıkta görünmüyor,

bir ihtimal, bir yerlerde

kurşun askerleriyle oynuyor.

—kurşun asker

sağa dön!

Sola dön!

Silah om'za!

Haz'rol!

Rahat!

Nişan al!

Ateş!

—

-- metin ol, annen ölmüş!...

Dediler,
ne de kolay söylediler!
– nasıl ölmüş?
dedim,
– yolda düşüp başını vurmuş,
ölümü beyin kanamasından olmuş
...
bilebilseydim seni öldüreceğini,
içimde eritirdim karları, buzları annem,
saçaklarımdan dökerdim buzdan sarkıtları
bir güneş gibi...
Annem ölmüş,
bu kadar kolay mı?
Bu kadar kolay mı, anneleri öldürmek?
Bu kadar kolay mı?
Ölmek hakkında ön yargılıyım:
onu nefret edecek kadar önemsiyorum;
çünkü, o'na dair korkular doldurmuş bedenimi...
Tutmayın beni,
dizginlemeyin öfkemi be!
Tüm ölümleri engellemeliyim...
Ölmek, düşmek mi,
buz tutmuş yolda ayağın kayınca?
Bu kadar önemsiz mi?
Önemsiz ve önemli şeyler arasındaki umursamazlık mı?
Ölüm, korkulacak bir şey mi?
Yoksa ölümden korkmamak mı gerekli?
Ölüm, önemsenecek en son şey mi?
Aslında, o bir zavallı
ve hiç kimseyi ısıramaz dişsiz ağızıyla!

Hüngür hüngür ağlamam gerek;
ama, neden ağlayamıyorum?
Ölüme dair ilk acıyı,
henüz ölümü tanımlayamayacak bir yaştaiken,
anneannem ölünce tanımıştım.
Ne de çok ağlamıştım!
Sen dedin ya o zaman anam
–

Tüm ölümlülerin ihtiyacı onlar için ağlamak değil,
onlar için dua etmek
işte ondan olsa gerek
eve geldiğimden beri bildiğim tüm duaları okumam,
ama ağlayamamam...
İ metin ol, annen ölmüş!...
Dediler,
ne de kolay söylediler!
Bir boşluktaım,
canım sıkılıyor,
kızgınım kendime,
annemi ben mi öldürdüm?
Hayır, herkesi öldüren annemi de öldürdü.

Canımın efendisini aldın ya benden
tanrım, yüreğim feryat fığan!
Sana öfkem vallahi bundan...

bir cenaze merasimi daha yapıldı sokağımızda
biraz daha tenhalaştık seninle anne,
ve hayat birden ıssız bir adaya dönüşüverdi.
Limandan kalkan bu gemi
anneyi özlemenin ne olduğunu bilemez ki...

Bin dokuz yüz seksenden bu yana,
tamı tamına otuz iki yıl geçti,
bu gün yirmidokuz şubat ikibin oniki anne,
ben, ellisekiz yaşımdayım,
tamı tamına senin öldüğün yaşta...
Evliyim,
iki oğlum bir kızım var ellerinden öperler
üçü de aslan gibiler,
emekli olduğum çok olmadı,
hani derdim ya hep,
gidip bir deniz kıyısında yerleşeceğim diye,
öyle yaptım annem,
gelip ayvalık'a yerleştim,
senin mezarın olmasa
vallahi hiç gitmeyeceğim eskişehir'e;

ama giderim annem,
duramam mezarının başında fatiha okumadan...
annem öldü,
acılarını yüreğinde götürdü...
onun dirençsizliği acılaraydı
ve en önemli acısı bendim.
Biliyorum.
Şimdi cennetten bana el sallıyorsun,
metin ol yavrum, diyerek...
Annem öldü,
ama o, artık,ölümlü ruhlar gibi değil,
dünyanın bütün kederlerinden ve kaygılarından uzakta.
Bir tanrı gibi yaşıyor...
.../...